

Mindretal foreslaar, at Priskeafgiften skal høves i alle Gjemmesfarisfarvande, og Afpriskningen overtages af Regjeringen, medens det skal overdrages Kommunerne at bestride Omkostningerne ved Afpriskningen i de mere lokale Farvande, i de Farvande, som kunne betragtes som Indseilingsfarvande; men der føies hertil — hvad Ministeriet ogsaa foreslaar — at Kommunerne skulle have Bestemmelsesret med Hensyn til det Spørgsmaal, om de ville benytte Priskeafgiften til at komme til deres Penge igen, eller om de ville frasalde den. Her er det Punkt, hvor jeg ikke er saa villig til at gaa med Ministeriet, idet jeg finder, at en Lov, der kommer ud nu om dette Spørgsmaal, burde bestemme, at Priskeafgiften skal affattes, men naturligvis efter nogen Tids Forløb. Det, der navnlig leder mig til atter her at gjentage, at jeg forlanger Tid til det — idet jeg fuldstændig maa tiltræde Ministeriets Anskuelse om, at denne Sag nærmest bør gennemføres ved Administrationens Omsorg — er Hensynet til de meget store Vanskeligheder, der ere forbundne med Forandringer i dette Forhold, som har udviklet sig paa forskjellig Maade paa de forskjellige Steder gennem en lang Række af Aar, endvidere Vanskeligheden ved at komme til fuldstændig Enighed om, hvad der skal betragtes som Kommunerens Farvande og hvad som Gjemmesfarisfarvande. Det er mig bekendt, at Kommissionen har anset visse af Farvandene som Gjemmesfarisfarvande; men fordi Kommissionen har set Sagen med et meget retferdigt Blik, derfor er det ikke sagt, at Kommunerne ogsaa ville finde Opfattelsen fuldstændig korrekt. Der er altsaa store Vanskeligheder at overvinde, og det er meget tvivlsomt, om de kunne overvindes ved Lovbud, medens man, ved at overlade Administrationen at ordne Sagen, kunde sætte en bestemt Grændse for, inden hvilken Tid Sagen skal være ordnet, og derved naae et heldigt Resultat. Dette er som sagt Hovedpunktet i denne Lov, og jeg skal ikke opholde de Herrer, af hvilke den største Del vel ikke har stor Interesse for denne Sag, med at dvæle videre ved dette Hovedpunkt, ligesom jeg skal forbeholde mig Ret til at komme tilbage til Detailpunkter ved anden Behandling. Der er imidlertid endnu et Punkt, som vel ikke fremtræder som et organisk Hovedpunkt i Loven og kun viser sig som en Paragraf, men denne Paragraf har givet Anledning til stor Kontrover i Kommissionen og vil maaffe ogsaa møde lidt Vanskelighed under Lovens Vandring gennem Rigsdagen; det er Spørgsmaalet om, hvorvidt Skibe, der bugseres, skulle betale Lods,

naar de ikke selv have Lods ombord. De, der forlange, at slige Skibe skulle betale Lods, ledes af den Tanke, at, naar de ikke tage Lods, vil det faktisk blive Bugserbaaden, som agerer Lods. Man frygter for, at der skal udvikle sig en Art Bugserbaade, der uden at tage Lods Lods heder og formindste deres Indtægter. Denne Frygt er modvirket ved § 12, hvori der bestemmes, at ingen Uvedkommende under Erklæggelse af Bøde eller anden Straf maa paatage sig Lodsning, uden at han er beskikket Lods. Hvorvidt denne Paragraf er kommen i Strid med visse internationale Bestemmelser, som bleve truffene ved Sundtoldens Aflysning, skal jeg lade uafgjort, og jeg berører kun denne Paragraf for at fremhæve, at den kommer næst efter Hovedpunktet i Loven. Efter min Opfattelse er Priskeafgiften det Besentligste. Det, som jeg altsaa vilde ønske med Hensyn til Priskeafgiften, var, at det i Loven blev principmæssig fastsat, at denne Afgift inden Forløbet af visse Aar blev helt aflasset, saaledes at alle Omkostninger ved Afpriskning og Afmærkning af Gjemmesfarisfarvande blev overdraget til Staten, medens det blev paalagt Kommunen at bestride Omkostningerne ved Afpriskning i deres Farvande uden Ret til efter den Tidsgrændse, der blev fastsat i Loven, at høve nogenformhelt Afgift derfor.

Schlegel: Da jeg som Medlem af den Kommission, som har været nedsat for at omordne Lodsævænet og stille Forslag desangaaende, er kommen til at kjende denne Sag noget nærmere, vil jeg tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger om de Principer, de Hovedgrundsetninger, som man har søgt at gennemføre ved Forslaget, som i det Hele taget fra Ministeriets Side er stemmende med Kommissionens Forslag, og som jeg altsaa i Egenkab af Medlem af Kommissionen i det Besentlige ganske kan tiltræde. Den Ordning, der blev truffen med Hensyn til Lodsævænet ved Forordningen og Reglementet af 27de Marts 1831, har i det Hele i den forløbne Aarække vist sig at være tilfredsstillende. Hovedprincippet er, som den sidste ærede Laler fremhævede, Lodsernes Selvløsning; man har ikke, saaledes som det er Tilfældet i enkelte Lande, villet give dem fast Løn, fordi det er en større Opmuntring for de Vedkommende, naar Lønner ligesom staaar i Forhold til Arbeidet. Det andet Princip, som er gennemført hertilands, er, at der Lodsjes efter Løn, og at Fortjenesten ved Lodsningen gaar i